

Schlegel: Jeg kommer til at trætte de Herrer et Dieblit med nogle juridiske Underøgøelser, uagtet det ærede Medlem for Falster (Orenbøll) mente, at det kunde undgaas. Det maa de Herrer jo af og til finde sig i, naar man overhovedet deltager i Lovgivningsarbeidet. Jeg skal gjøre det saa fort som muligt. Det undrer mig noget, at disse Vædringsforslag, som ere stillede af det ærede Medlem (Orenbøll), næsten fremtræder som noget helt Fjæ og Færdiat, saa de Herrer bare kunne underskrive. Det er noget, Udvalget har billiget og Ministeren ligesaa, saa man behøver ikke en Gang at motivere det! Jeg for mit Vedkommende har den Være at være Medlem af Udvalget, men jeg veed ikke, at Udvalget har billiget dem. Jeg for mit Vedkommende er ganske imod disse Vædringsforslag. Jeg skal tillade mig med et Par Ord at omtale dem. Det første Vædringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem fra Falster, dreier sig om Straffen for Bestadigelse af eller Brud paa Telegrafkabler og er i Overensstemmelse med det Forslag, der er stillet under Nr. 1 af det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn (Broberg). Han motiverede det ved, at vi ingen Straffebestemmelse for Tiden have derom. Regjeringen har i sine Motiver udtalt, at vi have faaet ne Straffebestemmelser, nemlig § 295 i Straffeloven, og Udvalget har, den Gang jeg sidst havde den Være at være sammen med det, ment, at den Bestemmelse indeholdt tilstrækkelig Gjæmmel til at straffe. § 295 i Straffeloven er efter min Mening tydelig og klar. Naar det ærede Medlem, som er Forslagsstiller, vil sammenholde den med Straffelovens § 3, hvorefter Forbrudelser, der begaas om Bord i Fartøier, som ere hjemmehørende i Kongeriget, falde ind under Straffeloven medmindre de ere begaede paa et andet under anerkjendt Statshøihed hørende Territorium, synes jeg ikke, der er Spor af Tvivl om, at de her omhandlede Forbrudelser ere strafbare efter vor nuværende Lovgivning og saa finder jeg, at det ikke blot er unødvendigt men uheldigt at skrive denne Paragraf af iagen her, hvad man jo for Resten ikke en Gang gjør. Man danner lidt om paa dem, men derved fremkommer kun Kollision, Uklarhed og Uthdelighed i vor Lovgivning. Om det ogsaa under Tiden kan være rart at kunne læse saa meget som muligt ud af en Lov for de Herrer, som ikke give sig af med at fortolke Love, er det en høist uheldigt Maade for dem, der skulle anvende Loven i det praktiske Liv. Nu vil jeg endvidere sætte, at det ærede Medlem har Ret i, at Straffeloven ikke gjæl-

der for disse Forhold, saa slaa vi op her og se paa hans Vædringsforslag, om det da passer. Nei, heller ikke det. Det indeholder nemlig kun, hvad Straffeloven indeholder, og saa nogle Smaating, som slet Intet har at sige! Det, det ærede Medlem er i Tvivl om, er jo, om Straffeloven gjælder udenfor Soterritoriet — at den gjælder indenfor er jo ganske utvivlsomt — men nu skriver han her en Paragraf, hvor der ikke staar et eneste Ord om, at den skal gjælde uden for Soterritoriet! Der staar akkurat det Samme som i Straffeloven; saa hvis denne ikke gjælder udenfor Soterritoriet, gjør denne Lov det heller ikke! Saa ere vi akkurat lige vidt, ja endogsaa længere tilbage; for efter Straffeloven har man dog § 3 som et efter min Mening tilstrækkeligt Supplement til § 295, men det mangle vi her. Jeg kan ikke se Andet, end at den her foreslaede Paragraf ikke blot er unødvendig, men fuldstændig urigtig; den lider i hvert Fald af en Inkurie. Jeg vil derfor tilraade det ærede Thing at stemme imod den. — Vi komme saa til den anden Række af Bestemmelser, som jeg vil kalde for Afstandsbestemmelser, den Forsigtigelse, der efter Konventionen paahviler Stibe og Fartøier til udenfor Soterritoriet at holde sig i en vis Afstand fra det Stib, der nedlægger Telegrafkabler, og fra de Vøier, som udlægges i Anledning deraf. Vi kom i Udvalget efter at have undersøgt Sagen, saa godt vi formaaede, til det Resultat, at Bestemmelserne burde ikke udstrækkes til at gjælde paa vort Soterritorium. Det fremgik af de to Forslagsstilleres Foredrag, at de selv fandt, at der var dog en ikke ringe Forskjel mellem Forholdene udenfor Soterritoriet og paa Soterritoriet. Denne Forskjel træder ogsaa frem i de Vædringsforslag, som ere stillede, og som de, forekommer det mig, have haft lidt vanskeligt ved at formulere. Det, som vi dog vel maa vogte os for, er at komme ind paa ubestemte og uklare Bestemmelser om, hvad der skal være strafbart, og hvad ikke. Allerede den Bestemmelse: „saa vidt Jarvandet tilsteder det“ er uheldig, og den anden Tilføining, som der saa skulde komme til, „eller Omstændighederne“, som der siges, eller — som et æret Medlem har sagt — „i passende Afstand“ osv. gjør, at det er saa uklare og utydelige Bestemmelser, at det, som Telegrafslibet siger er en passende Afstand, det siger Skipperen altid ikke er en passende Afstand osv. Derfor bør vi være i høi Grad varsomme med at komme ind paa slige ubestemte Regler. Dertil kommer, at vore Forbandede ere af en saadan Bestaffenhed, at der er andre Ting, som det ogsaa er af Vigtighed at